Vári Attila

Pártatlanul

A ripacs,
ha súgó sugallja,
ripacskodás a sugallatja.
Én ha Istent kerestem,
mindig önmagamat lestem.

Magamban bíztam
eleitől fogva,
s lettem így a saját
életemnek foglya.

Én létem,
én bűnöm,
én vétkem,
magam kihez mérni,
nincs többé
mértékem.

Te lennél a méltó,
Bennem élő Fenség,
földi mivoltomhoz
illő mértékegység.

Hamis bordal

kancsómban bor,
a borban mámor alszik
és ének is
már szinte ki is hallik
de néma még
mint kőben a szobor
szobámban régvolt
szüret íllatol

megihatnám lehetnék
lődörgő részeg
és sodródhatnék
akár a világrészek
mint dagály rágta
korall-szigetek
mint jelszavakkal
hizlalt tömegek

mámor-sűrítmény
mit úgy szerettünk egykor
kifaggatna
hogy volt-e ami jó volt
mert rettegésben éltem
hetven évem
félelemben és nem is
csak olykor-régen

jövőt hazudnak
bőséggel hitegetnek
a mát lopják szét úgy
hogy szemük meg sem rebben
sorstalan gyermek
hajléktalan vének
vidám bordal helyett
kornyikáló ének

boromban múltak
napfénye bujdokol
gyertyafényű pince
homálya haldokol
koccintani sincs már
elment sok barát
mindenik kiitta
utolsó poharát